

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ. — ÉGALITÉ. — FRATERNITÉ.

441
33
தனிப்பிரதி அணை 1

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.



VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.

Tamil Pandit

Jaffna

CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichery.

நத்தம்போற் கேடு முளதாருஞ் சாக்காமும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, பவ ஹு மார்கழி மீ கஉ உ (27—12—34)

NO. 5.

திருவுந்தியார்.

அகளமாயாருமறிவரிதப்போருள்
சகளமாய்வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத்தந்ததென் றுந்தீபற .

முலையிருந்தாரைமுற்றத்தேவிட்டவர்
சாலப்பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்திற்றலைவரென் றுந்தீபற .

கிடந்தகிழவியைகிளப்பியெழுப்பி
யுடந்தையுடனேநின் றுந்தீபற
உன்னையேகண்டதென் றுந்தீபற .

கள்ளரோடில்லமுடையார்கலந்திடில்
வேள்ளவேளியாமென் றுந்தீபற
வீமேளிதாமென் றுந்தீபற .

எட்டுக்கோண்டார்தமைத்தோட்டுக்கோண்டேநின் றுர்
விட்டாருலகமென் றுந்தீபற
வீடேவீடாகுமென் றுந்தீபற .

வீட்டிலிருக்கிலென்னாட்டிலேபோகிலென்
கூட்டில்வாட்சாத்திநின் றுந்தீபற
கூடப்படாததென் றுந்தீபற .

பேரின்பமானபிரமக்கிழத்தியோ
டோரின்பத்துள்ளானென் றுந்தீபற
உன்னையேயாண்டானென் றுந்தீபற .

நாலாயபூதமுநாதமுமோன்றிடி
னாலாநிலையாமென் றுந்தீபற
நாதற்கிடமதென் றுந்தீபற .

உ
திருவருள் துணை.



காலமுண் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்தமினே.
[திருவாசகம்]

வி த்த க ம்

புதுவை,
பவ (ஸ்) மார்கழி மீ 12 உ

கா மே ச ன் .

கா மே ச ன் யார்? எனின்,
அவன் தான் காமனுக்கு
ஈசன்; காமனை வென்றவன்; அடிமை
கொண்டவன்; வசப்படுத்தியவன்;
காமனால் பூசிக்கப்படுபவன் என்று
கூறப்படும். அசுத்த நிறையின் காரிய
மான அறுவகைப் பகைகளாகிய காமம்
கோபம் லோபம் மோஹம் மதம் மாற்
சரியம் என்பனவற்றுள் முதற்கண்
வைத்துப் பேசப்படும் அசுத்த காம
மானது உரிய சாதகங்களால் — நிறை
முறையான இல்லற ஒழுக்கத்தால்
சுத்த காமமாக — காதற் காமமாக—
சிவ காமமாகத் திரிதல் வேண்டும்.

காமத்தை வெல்லுதல்—கடத்தல்
என்பதன் பொருள் இதுவே என்க.
இவ்வாறு சிவ காமமாகத் திரிதல்
டைந்த காமமே காமேசன் சத்தியாகிய
சிவகாம வல்லியாகிய விமல வல்லி
என்க. கோகிலாம்பிகை என்னும் எமது
அன்னையாகிய சூயின்மொழி யம்மை
இவளே என அறிதற்பாற்று. அமல
நாத வடிவின் ளாகிய—ஹ்ரீங்கார
சொருபியாகிய இவளே தனது சூயி
லீசை யனைய இன்னிசையால் சிவ
காமத்தை சிவகாமமாகிய அழியா
இன்பத்தை — பேரின்பத்தைத்
தனது நாயகனுக்கு அநவரதம்
(ஒழிவின்றி) ஊட்டிக் கொண்டு
இருப்பவள். மையலை விளைக்கும்
தையல்—மையலை ஊட்டும்மயில்—மையல்
என்னும் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும்
காமி— சிவகாமி இவளே. இம்மயிலை
அடிமை கொண்டவன் — காயப்
பெண்ணாகிய இவளை “உருவளர்
காமன் தன் வென்றிக் கொடிபோன்று
ஒளிர்கின்ற” (திருக்கோவை) விமல
வல்லியாக மாற்றினவன் — சிவ
காமி யாக்கியவன் யார்? அவன் தான்
காமேசன் என்பேம். காம + ஈசன்
=காமேசன். காமி + ஈசன் =காமிசன்
எனினும் ஆம். நிறை முறையான
அருந்தல் பொருந்தல்களால் “உற்ற
ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய
பரஞ்சுடர்ச் சோதி அணு அணு
ஆக ஆக்குமுறவே அசுத்த காமம்
சுத்த காமமாக — சிவ காமமாக
மாற்றமடையும் என்க. அமல அக்
கினியாகிய சிவபரஞ்சுடர் ஆக்க
முறுதலால் பஞ்சு பௌதிகமாகிய
பொறி புலன்கள் அசுத்தம் நீங்கி
விமலமடைந்து நிறை முறை தழுவி
நிற்பதே ஐங்கணை வில்லியாகிய காமன்
அழல் விருந்தாயினன் — சிவனால்
சிவம் என்னும் அமல அக்கினியால்
தகிக்கப்பட்டனன் — உருவம் இழந்
தனன்—மாற்றப்பட்டனன் என்பதன்
உண்மையாகும்; உபநயனம் எனப்
படும் ஞானக்கண்ணால் — நெற்றிக்
கண்ணால் வெல்லப்பட்டனன் என்ப

தன் பொருளாகும். விமல யாக்கை
யுடைய மெய்யடியார்க்கு உரியதே உப
நயனம் என்னும் ஞான நேத்திரம்
என்க. இவரே அசுத்த காமம் சிவகாம
மாக—காதற் காமமாக மாற்றமடையப்
பெற்றவர்—கந்தழி சித்திக்கப் பெற்ற
வர் — கந்து என்னும் அசுத்த காம
உணர்ச்சி அமல காம உணர்ச்சியாக
மாற்றமடையப் பெற்றவர். “காதன்
மடப்படியோடும் களிநுவுருவன கண்
டேன், கண்டேன் அவர் திருப்பாதம்”
(அப்பர் தேவாரம்) எனவும், “உணர்
வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து நாடி
னேன், நாடி நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயண என்னும் நாமம்” (திருவாய்
மொழி) எனவும் அருளிச் செய்யப்
பட்ட பிரபல சருதிப் பிரமாணங்களை
நோக்குக. பின் வரும் பிரமாணம் “காம
தஹனம்” என்னும் கற்பனைக் கதை
யின் உண்மைப் பொருளை நன்று புலப்
படுத்தும்.

அப்பர் தேவாரம்.

எல்லியம்பகலுமெல்லாந்துஞ்சுவோர்க்
[கொருவர்வந்து
புல்லியமனத்துக்கோயில்புக்கனர்காம
[உன்னனும்
வில்லிஐங்கணையினுனைவெந்துகநோக்கி
[யிட்டார்
அல்லியம்பமுனவேலி அதிகைவீரட்டானோ
(ஷை திருவதிகை வீரட்டானம் செ. 8)

“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்”
ஆகிய சிவபரஞ்சுடர் சிந்தையுள் ஆக்க
முறுதலால்—உடலகத்துக் குடிபுகுத
லால் ஐங்கணைக் கிழவனாகிய காமன்
எரிக்கப்பட்டு அலிதாவது அசுத்தம்
நீங்குதலாகிய மாற்றத்தை அடைய
— அத்தகைய உடலமும் வேனூராக
வேனூராகிய விமல காமமாக மாற்ற
மடைய அலிதே எம்பெருமானுக்
குரிய வீரட்டானமாய் (வீரத்தானம்)
அமையப் பெற்ற உண்மை இச்செய்யு
ளால் நன்று விளங்கவைக்கப்பட்டமை
கண்டு கொள்க. காமம் முதலியவற்றை
வென்ற மெய்யடியான் வீரமேவாய்மை

யான வீரம் என்க. “ஐம்புலனும் வென்றான் தன் வீரமே வீரம்” என்றான் நமது கிழவி. காமம் கோபம் முதலிய குணங்களுக்குக் காரணமாகிய அசுத்த நிறை அமல நிறையாக மாற்ற மடைந்த இடமாகிய—மெய்யடியார் விமல தநுவாகிய வேளூரே எம்பெருமானுக்குரிய வீரட்டானம் என அறிதற்பாற்று. காமனை வெல்லுதல் யமனை வெல்லுதல் முதலிய அருட் செயலாகிய சேவக மெல்லாம் வீரர்களாகிய—வீரசைவர்களாகிய மெய்யடியார் விமல தநுவாகிய வீரத்தானத்திற்றான்—வீரட்டானத்திற்றான் நிகழும் என்றால் அத்தகைய மெய்யடியார் அருமை பெருமையை என்னென்று கூறுவது? இந்நிலை கைவரப் பெற்ற மெய்யடியாரே மெய்யடியாராகிய வீரசைவரே வழியடியாராகிய—மருதநில வேந்தராகிய இந்திரருமாதலின் அவர்தம் வேளூரில் குடி கொண்ட எம்பெருமான் “அல்லியம் பழனவேலி அதிகை வீரட்டனார்” எனக் கருத்துடை அடை கொடுத்துப் போற்றப்பட்டதன் உண்மையையும் துண்ணுணர்வால் கண்டு தெளிக. அட்ட வீரட்டானப் பண்பு அமயம் நேர்ந்துழி விளக்கமுற உரைக்கப்படும். அசுத்த காம உணர்ச்சியாகிய கந்து—கந்து என்னும் வாயு அவ் அசுத்தம் நீங்கி ஆகாசத்தில்—ஞானகாசத்தில் கலத்தலாற்றான் காமம் வெல்லப்படும்—அசுத்த காமம் சிவகாமமாக மாற்ற மடையும் என்க.

திருமந்திரம்.

இருந்த மனத்தை யிசைய விருத்திப் பொருந்திய லிங்க வெளியது போக்கித் திருந்திய காமன் செயலழி யத்தல் கருந்தவ யோகம் கொறுக்கை யமர்ந்ததே.

(ஊ. 2-ம் தந். பதிவலியில் வீரட்டமெட்டு [செ. 8])

மனம் வாசி என்பன ஒன்றே. லிங்க வெளி = பிரபஞ்சத் தோற்ற ஒடுக்கம்

களுக்கு இடமாகிய ஞானகாசம். வாசி என்னும் வாயுவை ஞானகாசத்தில் ஏற்றுவதால் காமன் செயல் அழியும்—அசுத்த காமத்தின் ஆதிக்கம் அழியும் என்க. (“வாயுவை.....கபால் மெற்ற வல்லிரேல்” என்றனர் சிவவாக்கியர்). அழியவே அதனால் ஏற்படும் அருந்தவ யோகம் (மனமும் மதியும் ஒன்றுதல்) கொறுக்கை அமையப் பெற்றது என்க. கோறுக்கை என்றால் வாயு என்பர். இதனையே காமனை வென்ற இடுகுறித்தலம் என்பர். இதுவே குறுக்கை எனவும் படும். கொறுக்கை குறுக்கை என்பன ஒற்றுமை வழக்கு. குறுக்கை என்க

“வித்தக”ச் சந்தா நேயருக்கு விண்ணப்பம்.

எமது இரண்டாம் வருட “வித்தக” சந்தாவை பின்வரும் விலாசத்துக்குத் தயை கூர்ந்து அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேம்.

இங்ஙனம்

ரா. நாகரத்தினம்.

வித்தகம் ஆபீஸ்,

புதுவை.

கொண்டு இடை பின் கலைகள் குறுக்காகச் சந்திக்கும் இடமாகிய சுழிமுனை எனினுமாம். இவ்விடத்திற்றான் காம தஹனம் நிகழ்வது. சுழிநையின் இயல்பு அமயம் நேர்ந்துழி விளக்கமுற உரைக்கப்படும். கோகிலாம்பிகை சமேத காமேசன் வீற்றிருக்கும் இடுகுறித்தலம் மடவளாகம் எனப்படும். மடவளாகம் என்பதன் உண்மைப் பொருள் என்ன? அதுதான் சிவனடியாராகிய “பழ அடியார் கூட்டம்” தங்கும் சிவபுரம் என்பது. மடம் என்றால் சிவனடியார் தங்கும் இடம் என்பர். வளாகம் = இடப்பரப்பு;

அகண்டவெளி. இவ் இடுகுறித்தலம் திருத்தொண்டை நன்னாட்டிலே திருக்கழுக்குன்றத்துக்குத் தென்மேற்றிசையிலே பாஷீமா நதியின் பாங்கரில் கல்குளம் என்னும் ஊருக்கு அணித்தாகி உள்ள மிகப்புராதனமாகிய சிவகேசுத்திரம் என அறிதற்பாற்று. இங்குள்ள சிவமூர்த்தி காமனால் பூசிக்கப்பட்டவர் என்னும் கற்பனையான ஐதிகமும் இங்குள்ள மன்மத தீர்த்தம் சந்திரபுஷ்கரணி யம தீர்த்தம் என்பனவும் மேலே கூறிய உண்மைகளை நன்று வற்புறுத்துகின்றன. மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மும்மைச் சிறப்பும் வாய்ந்து தென்முகப் பரமாசாரியன் திருவருண் மாண்பும் எம்மை ஆண்ட அன்னையாகிய குயின் மொழியார் (கோகிலாம்பிகை) அருட்பெருநோக்கும் மலியப் பெற்ற மிகப்புராதனமான இச் சிவத்தல விசேடங்களும் அவற்றால் குறிக்கப்படும் உண்மைகளும் அமயம் நேர்ந்துழி விளக்கமுற உரைக்கப்படும்.

இது காறும் கூறியவைகளால் காம தஹனம் என்பதன் உண்மையும் குயின் மொழி யம்மை சமேத காமேசன் மாண்பும் அன்னவன் கோயில் கொண்டருளிய இடுகுறித்தலமாகிய கல்குளத்து மடவளாக மூர்த்தி தலம் தீர்த்த மும்மைச் சிறப்பும் ஒருவாறு உரைத்தகும்.

சுபம்.

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

வருட சந்தா

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0
வெளி நாட்டிற்கு ,, ,, ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,

புதுச்சேரி.

அயிக்கவாதம் பேசிப் பயிக்கவாதம் புரியும் அறிவிலிகளுக்கு வாய்ப்பூட்டு.

புதுவை வைரணசி எழுதியது.

அயிக்க வாதம் என்றால் என்ன? தற்கால இந்தியருள்ளே சிலர் சைவம் — வீரசைவம் — இந்துமதம் என்பனவற்றின் இலக்கணத்தை அணு வளவும் அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாதவராய், “வேதம், ஆகமம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம், த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், இருவினைஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம், தீக்கை, சிவோகம். பிரளயாகாலர், விஞ்ஞானகலர், ஸ்ரீ கண்டபவனம், சதா சிவபுவனம், பதமுத்தி, பரமுத்தி முதலிய தத்துவப் பெரியார் அதுபவ வாக்குக்களாகிய உயரிய வார்த்தைகளை, அவற்றின் உண்மைப் பொருளை ஒரு சிறிதும் அறியாது, தண்ணீருள்ளே பிரதி பலித்துத் தோன்றும் மரத்தின் பழங்களையே தின்று ரமிப்பவர் போல, சந்தான சம்பிரதாயமாக வழங்கிக் கொண்டு, சகல சீவராசிகட்கும் உரிய சத்திய நெறியாகிய சைவம் என்பது சில மர பினர்க்கும் சந்தானங்களுக்கும் அவர் வழிப்பட்ட பயிக்கவாதிகளாம். அயிக்கவாதிகளாகிய தமக்குமே உரிய சதந் திரப் பொருள் எனத் துணிந்து, தமது வயிற்று வளர்ப்புக்கும் போலிப் புகழுக்கும் ஏற்ற உழப்புக்குப் பங்கம் ஏற்படாதவாறு சபைகள் சங்கங்கள் பிரசங்கங்கள் வாயிலாகவும் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் மிக்க சாமர்த்தியமாகப் பிரசாரணங்கள் புரிந்து, தம் மினும் அறியாமையுடைய பாமரரை ஏமாற்றி அவர்பால் பொருளும் பூசையும் பெற்றுச் செடியூனுடலோம்பித் தமது பயிக்கவாத கபட நாடக தந்திரம் புறத்துப் புலனாகாதவாறு சில நடை நொடிகளையும் கைக்கோண்டு பேருந் தன்மையுடையவர் போலத் திரோதானத் தாண்டவம் புரிந்து கரிக் கின்றனர். இவ்வாறு “திருவருள்”

“சிவம்” “எம்தலைவிதி” “கடவுளே துணை” என நீலிக் கண்ணீர் வடித்துக் கூப்பாடுகளும் போட்டுக் கொண்டு பயிக்கவாதத் தாண்டவம் புரிந்து, ஊழான் வரையறுக்கப்பட்ட கால அளவில் பிணி மூப்புக்களால் நலிந்து பன்றிகளைப் போலக் கதறித் தென்புலக் கோமகனுக்கு நல் விருந்தாகின்றனர். மிருகங்களைப் போலச் செத்துப் போனாலும் அவ்வாறு செத்துப்போன வரைச் “சேத்துப்போனார்”, என்று கூறிவிடாமல் எங்கோ சென்று கடவுளோடு “அயிக்கமானார்” என்றே அயிக்கவாதம் நிகழ்த்த வேண்டும் என முழங்குகின்றனர். இவ்வாறு இயற்கை விரோதமான சில நடை நொடிகளால் பயிக்கவாதம் புரிந்து செடியூனுடலோம்பி மிருகங்களைப் போலச் செத்துப் போவது தான் அயிக்கவாத இலக்கணம் என்க. ஓ! ஓ! இங்ஙனமாயின் “அயிக்கம்” என்றே கூறிவிடாமல் “அயிக்கவாதம்” என்றே இவர் ஓல மிடுவது எற்றிற்கோ? எனின், அது தான் “வாதம்” என்னும் வார்த்தை மாத்திரமான போலி அயிக்கமே யன்றி உண்மையில் “அயிக்கம்” என்பது சூனியமே ஆதலால் என்க. இதுதான் —இந்தக் கொள்கை தான் தற்கால வயிற்று வளர்ப்புச் சைவ சமய வியாபாரிகளாகிய பெரும்பான்மையோருக்கு “அயிக்கவாதம்” என அறிதல் வேண்டும். செத்துப்போனாலும் “அயிக்கம்” “அயிக்கம்” என்று போலியாக வாதிப்பது தான்—பேசுவது தான் இவர்கண்டு பிடித்த அயிக்கவாதம் என்பது வெள்ளிடை மலையாம். இது பற்றி யன்றோ! அமிர்த்தத்துவம் என்னும் நித்தியத்துவம் அடைந்த சமயாசாரியர் முதலிய தத்துவப் பெரியார் முத்தி நிலையையும் அதனை வெள்ளிடை மலை போலக் கூறிய சைவ சித்தாந்த நூலை

பும், தமது பயிக்கவாதப் போலிச் சைவமாகிய அயிக்கவாதக் கொள்கைக்குப் பங்கம் ஏற்படாதவாறு அப்பயிக்கவாதப் பிரவிருத்தி நிலையில் இறக்கி வைத்து “எல்லாம் அயிக்கவாதமே” எனச் சமயோசிதமாக ஓல மிட்டு அமைய வேண்டியவராயினர் என அறிதற்பாற்று.

இவ்வாறு பிரவிருத்தி முகமாக அஞ்ஞான இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கும் அயிக்கவாதிகள் “வித்தகம்” என்னும் தெய்விக ஞானச் சுடர் எமது புதுவையம் பதியாம்கோழியில் உதயமாகவே, காரிருளில் மூழ்கிக் கிடந்தான் ஒருவன் திடீரென வெளிச் சத்தைக் கண்டதும் கண் கூசித் திகைப்புற்றுச் செய்வது இது என அறியாது உழறுவது போல, “ஐயையோ! எங்கள் பயிக்கவாதக் கொள்கைக்கு ஆபத்துவந்து விட்டதே” என அரற்றி அலமந்து மூலாக்கினி மேலெழுந்து “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட” டவன் போல், செய்வது இது என அறியாது “எதையாவது உழறி விடுவோம்” என்று முட்டைத் தனமான தூல புத்தியுடையோரும் ஒப்புக் கொள்ள முடியாத சம்பிரதாயச் சாமார்த்தியப் பிதற்றுரைகளைப் பேசியும் எழுதியும், சூர சந்திரோபாலம் பன நயமேற் கொண்டு (திங்களைப் பார்த்துச் சனகன் தொங்கிப் பாய்ந்து குரைத்தல்) “வித்தக” ஞான சூரியனைப் புறம் பழித்தும் தமது பயிக்கவாதச் சமணச் சைவமாகிய போலி அயிக்கவாதத்தையே நிலைநாட்டும் படி பகிர்தப் பிரயத்தனம் பண்ணி நிற்கின்றனர். “ஆ! ஆ! யாமும் எம்மால் போற்றப்படும் சந்தான பூபதி களும் ஒரு காலத்தும் கண்டும்

கேட்டும் அறியாத வேத உண்மைகளை யெல்லாம் “வித்தகம்” முதலாம் ஆண்டிற்றானே வெளியிட்டு விட்டதே! இவ் உண்மைகளை அறியும் ஆற்றல் எமக்கு முயற்கொம்பாயிற்றே! இம்மட்டோடும் அமையாது இரண்டாம் ஆண்டிலும் “வித்தகம்” வெளிவந்து விட்டதே! வித்தக முத்திரா சாலை” யும் அமைந்து விட்டதே! ஐயையோ! இவ் “வித்தகம்” பயிக்கவாதம் புரியும் எமது அயிக்க வாதக் கிளர்ச்சியின் வாயில் பொரியை அள்ளி அடிகின்றதே! மண்ணை வாரிப் போடுகின்றதே! எமது வேடம் பூசை கை சாடை கண் சாடை முதலிய கபட நாடக தந்திரங்கள் எல்லாம் இனிப் பலிக்க மாட்டாவே! ஓ! ஓ! எமது வயிற்றுப் பிழைப்புக் கல்வியும் கீறும்போன் போல நிகழ்த்திய “சோற்பொழிவு” களும் பாழாகின்றனவே! இனிச் செயற் பாலது என்ன? எனினும், ஒரு தந்திரம் தான் பாக்கியாக இருக்கின்றது! அது தான் என்னையோ? என்றால், விழந்தும் மீசையில் மண்படவில்லையே” என்பது போல எமது போலி அயிக்க வாதத்துக்கு ஏற்ற வாறு முட்டைத் தனமான ஆசங்கைகளை எழுப்பி வம்புச் சண்டைமைக் கிளப்பி “வித்தக” த்தின் ஆக்கத்தைக் கெடுக்கத் துணிதலாகிய சாலச் சிறந்த அறத்தாறு என்பது. சைவசமய பரமாசாரியர் தமது சொல்லாலும் அரும்பெரும்செயலாலும் நிலைநாட்டிய உண்மைச் சைவ முத்தியையும் அதனை வெள்ளிடை மலைபோல விளங்க வைத்த நூலையும் அத்தகைய முத்தியைப் பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்கொண்டு நிலைநாட்டிய “வித்தக” த்தையும் ஒப்புக் கொள்வோமானால் எமது பயிக்கவாதத்துக் குரிய அயிக்கவாதமும் அதனால் ஆம் போலிப் புகழும் இருந்த இடமுமே தெரியாமல் மறைந்து விடும் அல்லவா? இது பற்றியே சில நடை நொடிகளால் செத்துப் போவதே மிகச் சலபமான

முத்தி நெறி என வற்புறுத்தும் சில நூல்களையே வேதாகம சாரம் என்று சென்னியற் கொண்டு அயிக்க வாதம் பேசிப் பயிக்கவாதம் பண்ணுகின்றோம். இவ் “வித்தக”மோ என்றால்; செத்துப்போன வித்துவான்கள் புலவர்கள் பெளராணிகர்களை எல்லாம் சமய குரவர் போல நித்தியத்துவம் அடைந்தவர் என யாம் போற்றிப் புகழ்வது போலப் புகழாது, அபிமானமின்றி நடுவு நிலைமை வகித்து உண்மையை உள்ளவாறு உரைத்து விடுகின்றதே! இது எமது பயிக்க வாதக் கொள்கைக்குப் பரமசங்கடமாய் முடிந்து விட்டதே! ஆதலால் “வித்தகம்” வெளியிடுவனவற்றையெல்லாம் எமது கொள்கை போன்ற “அயிக்க வாதம்” என்று விஞ்ஞாபனம் செய்து விடுவதே சமயோசிதமான சாலச் சிறந்த தலையாய அறமாகும்” என்பது போலப் பல பிதற்றி அவதூறுகின்றனர் பெரும் பான்மையோரான தற்காலப் பயிக்கவாதச் சமணச் சைவர் என அறிதற்பாற்று.

மேலே கூறியவற்றால் பெறப்படுவது யாது? உள்ளதை இல்லதாகவும் இல்லதை உள்ளதாகவும் சமயோசிதமாகப் பேசிப் பயிக்க வாதம் புரியும் அயிக்க வாதமாகிய உலகியலுக்கும் “வித்தகம்” வெளியிடும் அமிர்த்தத்துவ நெறியாகிய உண்மை நெறிக்கும் உள்ள இடையீட்டின் பெப்பு நன்று புலப்படுகின்றது அல்லவா? அபிமானம் என்னும் தற்கதந்தர மிகுதியால் இல்லன முகமன உரைத்து அயிக்கவாதம் பேசியாவரையும் ஏமாற்றிப் பயிக்கவாதம் புரிவோர்க்கு உண்மை புலப்படுவது முயற்கொம்பே என்பது வெள்ளிடையாகின்றது அல்லவா? காமாலைக் கண்ணருக்கு எல்லாம் ஒரே நிறமாகவே யன்றிப் பிறவாறு தோன்றாது என்பது உண்மையாகின்றது அல்லவா? அயிக்கவாதம் பேசுவோர் சிலர் அம்மட்டோடு அமையாது வீரமும் பேசி வீரசைவமும் பேசத்தலைப்படுகின்றனர். ஆ! ஆ! நன்று! நன்று! வெட்கம்! வெட்கம்! ஆற்றிவு பூரணம்

பெற்ற ஆண் தன்மையுடைய மெய்யடியார்க்கே யன்றி, அம்மெய்யடியார் நீர்மையை அறியாது உலகியற் கற்பனை யாகிய போலியையே வாய்மை எனக் கண்டு அமையும் ஐயறிவுடைய மாக் களாகிய நபஞ்சகத்துவமுடைய பயிக்கவாதிகளாம் அயிக்கவாதிகளுக்கு வாய்மையான வீரமும் வீரசைவமும் புலப்படுவது எப்படி? இப்பயிக்கவாதப் போலிச் சமணச் சைவர் தெய்விக “வித்தக”த் தேமாங்கனியை உண்டு தெவிட்டும் ஆற்றல் அமையப் பெறாது தீராட்சபல ஜம்புக நயமேற்கொண்டு வேட்கமும் லஜ்ஜையும் இன்றி அதனை ஏளனம் செய்து ஊளையிடுவதால் புதுவை நந்தி அருளால் எழுந்த இவ் “வித்தகம்” சதுர்வித உபாயங்களாலும் தற்காலப் பயிக்கவாதப் போலிச் சமணச் சைவத்தை அறவே ஒழித்துப் பண்டைச் சத்திய நெறியாகிய உண்மைச் சைவத்தை நிலைநாட்டுதலாகிய தனது அரும் பெரும் தெய்வீகக் கடமையில் அணுவளவாவது குன்றி விடுமா? குன்றி விடும் என்று நினைக்கவும் சொல்லவும் படுமா? அட்டா! இன்றோரன்ன போலி அயிக்கவாதக் குழறுபடைகளாகிய பனிப்படலம், மூலபண்டாரம் என்னும் அருளொளியை வழங்க முன் வந்த “வித்தக” ஞான சூரியன் முன் என்னாகும்? போலிக் கல்விப் பயிக்கவாதம் வித்தகர் அவையில் ஏறுமா? ஏறுது! ஏறுது! ஆதலால், “வித்தகம்” உண்மையை நிலைநாட்டுதல் முக்காலும் கரந்துக்கி மொழியப்படும் சத்தியமே! என்பதனை “அயிக்கவாதம்” பேசிப் பயிக்கவாதம் புரியும் அறிவினிகள் வாய்மையாக உணர்ந்து தமது வம்பு நீர்மையான போலிப் பிரசாரணங்களால்,

குறள்.

ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை எழுமையும் தான்புக் கழுந்து மளறு. எனவும்;

பொய்படு மொன்றே புனைபுணங் கையறி
[யாப்
பேதை வினைமேற் கொளின்.
(ஊ. 84ம் அதி. பேதைமை செ. 5,6)

எனவும் வரும் பொய்யா மொழி
கட்கு இலக்கியம் புதுக்கிச் சிவாபராதி
களாய்த் தீவினை நிறையை அதிகரிக்கச்
செய்து அவமாகாது, வாய்முடி
வாளாங்கு வதிந்து கயிலை முதற்குரவ
னாகிய புதுவை நந்தி பொன்னடிகளைப்
போற்றி உண்மையை நாடி உய்தி
யடையும்படி நன்மதி கூறி. எச்சரிக்கை
செய்து இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன்.

கையறியா மாக்களாகிய அசடர்
சிலர் இக்கட்டுரையை எழுதவேண்டிய
அவசியத்தை ஏற்படுத்திவிட்டமையே
உலகோர் மயங்காதவாறு அவ்
உலகியல் நோக்கி இவ்வாறு சில
பல திரோதான வார்த்தைகள் கூறி
உண்மையை உய்த்துணர வைத்தற்
குக் காரணமாயிற்று என்பதனை
“வித்தக”த்தின் அருமை பெருமை
கூறையும் அதன் தெய்வீக நோக்கத்
தையும் அறிந்த பெரியோர் உணர்ந்து
கொள்வார் என்பது திண்ணம்.
“அவமதிப்பு ஆன்ற மதிப்பும், மிகை
மக்களால் மதிக்கற்பால” என்பது
ஆன்றோர் வாக்கு. மேலும் விரிப்பிற்
பெருகும். கூறியன கொண்டு உண்மை
கண்டு கொள்ளப்படுக.

“வித்தக”த்தின் வாழ்த்து.

திரு. சி. ச. கந்தையா அவர்கள்

கரவெட்டிகிழக்கு, யாழ்ப்பாணம்.

—————

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

அன்னே! புதுவை செய்தவத்தா லறிஞ ராற்று மரும்பணியால்
பொன்னை நிகர்த்த பூங்கோம்பே! புலவர்க் கேல்லாம் பூவினமே!
நின்னைப் பயந்தான் கந்தைய நிறைபல்கலைதே நிறைபுணன்
மின்னே! அறிவுச் சுடர்கோளுத்தும் மண்ணோர் செல்வீ! வித்தகமே!

அன்பின் பெருக்கா லுணையின்ற அண்ணல் தென்பாற் கோவையில்வாழ்
நண்பன் கவிஞர் நாயகனும் நாவல் லோன்கந் தையமணி
இன்ப மீக்கூர்ந் துனைவித்தே தானியத் தேழுது மோவியமே!
உன்பத் தியினால் வழத்துகின்றேன் உயிரே! காணென் உத்தமியே!

ஒருவாரத்துக் கோருநாளில் உலகப் பவனி செலவேண்ணி
பெருவா ரிதிபோற் கலைப்பெருக்கும் கவியின் பெருக்கும் போலிந்தவனே!
திருமா மகளை! வெளிப்போந்து சென்றாய் விஜய முன்றனுக்கு
அருகா தென்று நிலவுதற்கு அரனை யிறைஞ்சாய் ஆரமுதே!

திசையெங் கணுநின் றேன்சோட்டும் தேவிட்டா விடயச் சுவையமுதை
நசையின் பெருக்கா னுமள்ளி நனிதின் றினிமை நுகர்ந்தோமால்
வசையில் பவனி வருபனே! வையத் தலைவீ! வித்தகமே!
விஜய முனக்கேஞ் ஞான்றினிவம் மிளிர் விறையை வணங்குதுமே!

பிழை திருத்தம்.

வித்தகம் தொகுதி 2. இல. 3.

பிழை.

திருத்தம்.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.
3	2	14
6	1	2
7	2	33

ஸ்ரீ தேவி பூதேவி இதுவேயாம்.

ஸ்ரீ தேவி பூதேவி சமேத வேங்கடே
சன் வடிவமும் இதுவேயாம்.

எருத்துக் கொடியுடையானும் இரு
நான்கு தோளுடையானும்.

எருத்துக் கொடியுடையானும்பிர
மனுமிந்திரமும்நும்.

இருக்கு வேதம்; சூதசங்கிதை.

இருக்குவேதம், சூதசங்கிதை, ஞான
வாசிட்டம்.

பெண்பாற் புலவர்கள்.

யாழ்ப்பாணம் வேலணையூர்
பண்டிதர் திரு கா. பொ. இரத்தினம்
அவர்கள் எழுதியது.

(பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியர்க்கே உரியது.)

(தொகுதி 1. 38-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

சங்க கால ஔவையார் முற்றொடர்.

இதனைக் கண்ட ஔவையார் அதிகமானது புலவராலும் பாடுதற்கரிய புகழையும், பகைவென்றதிறனையும், பரணரது கல்விப் பெருமையினையும் ஒருங்கே வைத்துப் புகழ்ந்து

“அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும் அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவண் தந்தும் நீர்க் விருக்கையாழி சூட்டிய தொன்னிலை மரபினின் முன்றோர் போல நகையங் கழற் றா விரும்பனம் புடையல் புவார் காவிற் புனிற்றுப்புலால் நெடுவேல் எழுபொறி நாட்டத் தொழாஅத் தாயம் வழுவின் நெய்தியு மமையாய் செருவேட்டு இயிழ்குரன் முரசின் எழுவரொடு முரணிச் சென்றமர் கடந்துநின் னற்ற நேற்றிய அன்றும் பாடுநர்க் கரியை யின்றும் பரணன் பாடினன் மற்கொன் மற்றுநீ முரண் மிகு கோவலூர் னூறிநின் னரண்டு திகிரி யேந்திய தோளே.”
எனஞ் செய்யுளைப் பாடினர்.

இச் செய்யுளால் அதிகமானது முன்றோரால் கரும்பு விண்ணுலகத்தினின்றும் மண்ணு கத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட தென்பதும், அதிகமான் பனந்தாரினையும், ஏழிலாஞ் சீனையையும் வேற்படையையும் உடையவனென்பதும், எழரசரைப் பகைத்து அவர்களைப் போரில் வென்ற

வன் என்பதும், பரணரால் பாடப்பட்டவன் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

“இன்னும் பரணன் பாடினன்” எனும் ஔவையார் கூற்றினால் அவர் பரணரிடங் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பு எத்தகைய தென்பது வெள்ளிடைமலை.

இங்ஙனம் கோவலூரை வென்றுதன் னுட்சிக்குட்படுத்திய அதியமான் ஔவையாருடன் தகடுர்க்கு மீண்டான். அவ்வமயத்து நெடுநாளாக மகப் பேறில்லாதிருந்த தனக்குத் தவமகன் பிறந்திருக்கிறுனென்று அறிந்து தன் போர்க் கோலத்தைக் களையாது ஆவலுடன் சென்று தன் தநயன் முகத்தைக் கண்ணுற்றான். அவனது கோலம் அருந்தமிழ்த் தாயாரின் அகத்தில் பதிந்தது. அதனால் “கையின் கண்ணது வேலே; காலின்கண்ணது கழல்; உடம்பின் கண்ணது வேர்ப்பு; கழுத்தின் கண்ணது படைக்கலம் பாயந்ததாலாய பசியபுண்; பனந்தோட்டையும் வெட்சி மலரையும் வேங்கைப் பூவுடனே கலந்து தொடுத்து உச்சியில் சூடிப் பகைவரை வெகுண்டு பார்த்த கண், தவமகனைக் கண்டுஞ் சிவப்பு நீங்கினதில்லை. ஆதலால் இவன் கோபத்துக் காளானவர்கள் பிழைத்தலு முண்டோ?” எனும் கருத்தமைந்த செய்யுள் அவர் வாயினின்றும் பிறந்தது. நிற்க.

அஞ்சிக்கு அஞ்சித் தன் கோவலூரை இழந்த மலையமான், தனது உதவி பெற்றவனும், சிறந்த வீரனுமாகிய சேரமான் பெருஞ் சேரலிரும்பொறையைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு போர் புரியப் புறப்பட்டான். புறப்பட்டுச் சேரமான் விருப்பப்படி வல்வில் லோரியின் கொல்லி மலையை முற்றுக்கையிட்டனன். அவ்வமயம் ஓரி அதிகமான் நனதருந்துணையை நாடினன். அதிகமானும், தனது பகைவரை வெல்லுதற்கலிது அருந்தருண் மென்றெண்ணி, சோழ பாண்டியரையும் சேர்த்துக் கொண்டு, கொல்லிக் கூற்றம் சென்று ஓரியுடன் சேர்ந்து சேரமாளோடும் மலையாளோடும் அருஞ்சமர் உடற்றினான்.

அவ்வமரில் சேரமான் சோழ பாண்டியர்களை வென்றோட்டி, அவரது முரசங்குடையங் கவர்ந்து ஓரியைக் கொன்று, கொல்லி மலையைத் தன்னுட்சிக்குட்படுத்தினான். அதியமான் அஞ்சி, அஞ்சித் தன்னூர் சென்று மதிலினுள்ளிருந்தான்.

மலையமானும் சேரமானும் அவனூராகிய தகடுர்மேற் படையைச் செலுத்தி மதிலை வளைத்துக் கொண்டனர். அதியமான் அவர்களுடனெதிர்த்துப் போர் புரியாது வாளா விருந்தனன். இதனை அருந்தமிழ்ச் செல்வியார் கண்டனர். தம் அரசனுக்கு அவ்வமயம்

தாம் செய்யத்தக்கது 'போர் செய்ய மாறு ஊக்குதலே' என்பதை உணர்ந்தனர். உடனே அவர் அவனை அணுகி, 'அதிகமானே! ஒரு கொடிய புலியானது சிறுமிடத்து, அதற்கு எதிர் நிற்க வல்ல மான் கூட்டமும் உளவா? சூரியமண்டலம் கொதித் தெழுமாயின், எவ்விடத்திலேனும் இருள் நிற்குமா? பாரத்தின் மிகுதியால் நிலத்தில் பதிந்த சகடத்தின் ஆழ்ச்சிபைப் போக்குதற்கு மணற் பரக்கவும் கல் பிளக்கவும் நடக்க வல்ல கடாவிற்கு போதற்கரிய இடமு முண்டா? இல்லை யன்றோ? இவைபோல், நீ போர் களம் புகுந்தால் இவ்வுலகத்தில் உன் னுட டைக் கவர்ந்து ஆரவாரிக்கும் வீரரு முளரோ? எனுங் கருத்தமைந்த செய் யுளைக் கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட வள்ளல் போர் களம் புகுந்து வீரதீரமோடு போர்புரிந் தான். பகைவர் விடுத்த படைகள் பல அவனது முகத்திலும், கழுத்திலும் மாறினும் பட்டுப் புண்படுத்தின. அவ் வமையத்திலும் ஓளவையார் அதிக மான் அருகுசென்று, "அரசனே அருஞ்சமர் புரிந்து நீ விழுப்புண் பட்ட படியால் உன்னோடெதிர்த்த அரசர் பலர், போரில் இறவாமையால் ஆகும் குற்றம் நீங்கும்படி. நோயால் இறந்த காலத்து தமது உடம்பைத் தருப்பை யிற்கிடத்தி வானாற் பிளந்து, அடக்கம் செய்தலினின்றும் நீங்கினவர்களாய் இப்போதன் வாள் போரில் மாண்ட னர். நீ இனி வருந்திப் போர் செய்து வெல்லவேண்டுமதுயாதுளது?" என்று பின்னரும் அவனை ஊக்கினார்.

அதனைக் கேட்ட அதிகமான் அப் புண்பட்ட அமையத்தினும் அஞ்சாது அருஞ்சமர் புரிந்தான். இறுதியில் சேரமான் விடுத்த கூர்வேலொன்று கூற்றினும் காற்றினும் கடுகி வந்து அதிகமான் அஞ்சியின் நெஞ்சிற் பாய்ந்து ஊடுருவிச் சென்றது. உடனே அதிகமான் சேர்ந்து தேரிற் சாய்ந்து

உயிர் நீத்தான். அந்தோ! அவன் உயிர் துறந்ததைக் கண்ட அவனது இன்னுயிர் நண்பரான ஓளவையாரெய்திய கெளவையை எவ்விதம் எடுத்தாரைப்பது? அவர் அவனது அருங்குணங்களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து நைந்து பிரிவாற்றினது,

"சிறியகள் பெறினே எமக்கு ஈயும்மன்னே! பெரியகள் பெறினே யாம்பாடத்தான் மகிழ்ந்து உண்ணும்மன்

[னே! சிறு சோற்றினும் நனிபலகலத்தன்மன்னே! பெருஞ் சோற்றினும் நனிபல கலத்தன்

[மன்னே! என் பொடுதடிபடு வழிஎல்லாம் எமக்கு

[ஈயும்மன்னே! அம்பொடு வேல்துழை வழிஎல்லாம் தான்

[நிற்கும்மன்னே!

நரந்தம் நாமும் தன் கையால் புலவு நாமும் எந்தலை தைவரும் மன்னே! அருந்தலை இரும்பாணர், அகல மண்டைத்

[துளையர்இ, இரப்போர் கையுரும் போகிப் புரப்போர் புன்கண் பாவைசோர்,

அம் சொல்லுண் தேர்ச்சிப்புலவர் நாவில் சென்று வீழ்ந்து அன்று அவன் அரு நிறத்து இயங்கிய வேலே

ஆ! சாகு எந்தை யாண்டு உளன் கொல் [லோ!

இனிப்பாடுநரும் இல்லை; பாடுநர்க்கு ஒன்று [ஈருநரும் இல்லை

பனித்துறைப் பகன்றை நறைக் கொள்மரா [மலர் குடாது வைகி ஆங்குப் பிறர்க்கு ஒன்று ஈயாது வீயும் உயிர்தவப் பலவே"

என, தீயிடைப் பட்ட மெழுகைப் போல் உருகிப் பாடி, பின்னரும்,

"அஞ்சியின்றிக்கழிகின்ற காலையும் மாலையும் இனி இல்லையாகுக. யான்

உயிர் வாழும் நாளும் எனக்குப் பயன் படாமையின் அவை விசுவாசில் ஒழிந்து போவன வாக என வியம்பி கூடுறொணுத்

துயருற்றனர். அப்பால் தஞ்சிய அஞ்சியை வஞ்சினையார் ஈமச்சிதை யில் ஏற்றி எரியூட்டினர். ஈமத்தி அவனது

உடலிற் பற்றியதும், "ஈமத்தி, இவனு

டல் அழியாமல் அவிபிணமங்கி. அன்றி அழியும் படியோங்கி எரியினு மெரிக, அஞ்சியின் புகழுடம்பு ஒருகாலும் அழியாது" என வியந்து கூறித் தகரீன் கண்ணை தங்கி யிருந்தனர்.

அதிகமானுக்குப் பின்னர் முடிசூடிய அவன் மகன் பொகுட்டெழினி இளைஞ னுருயிர்தமையால் அவனுடன் நம் செந்தமிழ்ச் செல்வியார் சூழ்ச்சித் துணைவராய்ப் பன்னாளுடைநுறைந்து, அவனது கொடைச் சிறப்பு, புகழ்ச்சி சிறப்பு, வென்றிச் சிறப்பு முதலியன தோன்றப் புகழ்ந்து பாடி அவனைப் பல்லாற்றினு மூக்கி வந்தனர்.

(தொடரும்.)

இனம்!

இனம்!!

சுத்த சாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றால் முத்தியுண்டாமென் பதன் றன்மையையும், சாதன சதுஷ்டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாக் கியத்தின் பொருளையும், சொரூபானு பவத்தின் றன்மையையும், வேதாக மங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபா டின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவ ஞானதிற்குப் பரம்பரா சாதனமாயுள்ளவைகளின் றன்மையையும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் செப்ப மாக விளக்கியுள்ள இந்நூலை துக்க ரிவர்த்தியிலும் பரமாநந்தப் பிராப்தியிலும் மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவரும் அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்டிய தென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை சேலவுக்கு உரிய 6 சதம் ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

Le Gerant. R. Nagarattinam.